

Polku jostain tuttu vie eksyneet mukanaan | Kaatuneet puut metsän reunaan  
askeleet johdattavat | Täällä  
vielä kaikuu laulu niiden muinaisten voimien | Joiden kyyneleistä heijastuu  
lopun nähnyt tähdetön yö |  
Varmasti lehdet maassa mätänevät jotain muistavat | Ehkä kuulivat kun tuhon  
airuet tästä ohi ratsastivat |  
Kaukana sodasta ja nälästä | Kaukana maailmasta joka syttyi tulleen | On tänne  
jäättävä, meitä on niin vähän |  
Luotettava jumaliin, ehkä hetken vielä selviämme | Saamme yösijan viereltä  
kantojen, lehvistä peiton | On  
turha pelätä virtaavaa vettä | Ei täällä taivaalta sada tuhkaa | Jos et tunne  
itseäsi pimeässä | Et tiedä mitä  
kuulet hiljaisuudessa | Suusta suuhun kulkevat ikiaikaiset viisaudet | Sanat  
vuosilta ennen syntymäämme |  
Kaiken sen tiesimme vaan emme ymmärtäneet | Kun tuhannet silmät meitä  
tuijottavat | Niiden suuntaan  
kääntyvät päämme | Kohdatkaa muinaiset! | Muinainen mahti, joka repii luomukset  
ihmisten | Ja syntyy  
itse uudelleen | Kun taivas aukenee ja kastelee maan | Juurtuu kiveen puu  
jokainen | Niin kaatuvat seinät  
linnoitusten | Kuin lasi pirstoutuvat vihan muurit | Ruostuvat koneet ajan  
edestämme päättyneen |  
Jäävät pohjaan laivat unohtuneet | Ja jälkemme huuhtoutuvat puhtaaseen veteen |  
Hetkessä pyyhkiytyvät  
vuodet tuhannet | Palaavat maahan pyhät kirjoitukset | Kohdatkaa muinaiset! |  
Kohdatkaa uusi maailma!